

de ægteskaber. Handlingsplanen indeholder 21 initiativer med fokus bl.a. på information og dialog, rådgivning, en forstærket kommunal indsats, pigeklubber, opfølgning, botilbud, forskning og dokumentation.

For så vidt angår indsatsen særligt målrettet de unge, vil jeg fremhæve den landsdækkende informationsindsats om 24-års-reglen i efteråret 2003; foredragsrækken ved Landsorganisationen af Kvindekrisecentre, LOKK; Manu Sareen om tvangsægteskabsproblematikken, som bestod af 194 foredrag for ca. 11.500 tilhørere; ungdomsuddannelser; folkeskoler; sprogskoler; pædagogseminarer og meget mere.

Der er også ydet støtte til etablering af flere telefonrådgivninger for de unge. Derudover er der ydet støtte til oprettelsen af to bosteder i hovedstadsområdet, Kastanjehuset for piger og unge kvinder mellem 14 og 18 år med etnisk minoritetsbaggrund, som har behov for hjælp som følge af konflikter med familien, og Rehabiliteringscentret for etniske kvinder i Danmark for kvinder mellem 18 og 25 år, der udsættes for tvangsægteskab. Begge tilbud kan modtage kvinder fra hele landet.

Endvidere er der iværksat en række initiativer, som skal sikre, at de kommunale sagsbehandlere er klædt på til at kunne håndtere sager om tvangsægteskaber og generationskonflikter. Der er bl.a. udgivet vejledningmateriale til kommunerne, ydet støtte til LOKK's landsdækkende og gratis etniske konsulentteam, som yder telefonisk rådgivning til fagfolk, men som også kan komme til kommunen, hvis det vurderes nødvendigt i forbindelse med en konkret sag.

Udmøntningen af initiativerne i handlingsplanen har nu været i gang i nogen tid, og resultaterne heraf bliver løbende evalueret. Senest har Integrationsministeriet i januar 2006 udsendt et orienteringsbrev til samtlige kommuner i Danmark med nyttige kontakter til brug i akutte sager om tvangsægteskaber og generationskonflikter blandt etniske minoritetsunge og deres forældre.

Jeg kan også oplyse, at Integrationsministeriet i juni 2006 planlægger at afholde et erfaringsseminar om tvangsægteskaber og generationskonflikter, om de opnåede erfaringer på området og om, hvor der er behov for at sætte ind med nye initiativer.

Der er således taget en række initiativer og etableret mange tilbud om rådgivning for unge, der er i fare for at blive presset ind i et ægteskab.

Det er regeringens vurdering, at den foreslåede undersøgelse ikke vil bibringe større viden, og at der i højere grad skal fokuseres på at igangsætte konkrete initiativer.

Regeringens konklusion er klar: Dette forslag vil skade dem, der har sat deres lid til, at de i fortrolighed har kunnet henvende sig til Udlændingestyrelsen.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er bange for, at ministeren ikke helt har forstået forslaget. Forslaget går ud på, at man prøver at finde ud af, hvad der er sket med de mennesker, der har fået afslag på familiesammenføring med udgangspunkt i, at der var tale om tvangsægteskab. Der skal simpelt hen gives mulighed for, at man prøver at undersøge, hvad der er sket med dem. Det kan man jo gøre uden overhovedet at involvere forældre og onkler og tanter.

Man kan jo bare gøre det, at man simpelt hen undersøger, om de pågældende unge stadig befinder sig i Danmark. Det kan man gøre ved at gå ind og tjekke cpr-nummeret. Desuden er politiet uddannet til det her. Politiet er uddannet til at gå ind og undersøge ting på en måde, så et ungt menneskes sikkerhed ikke bringes i fare.

Den situation, vi er i nu, er jo, at vi simpelt hen ikke ved, om der findes unge i Danmark, der lever en meget, meget usikker tilværelse, samtidig med at der ligger viden i Udlændingestyrelsen om, at det kan være tilfældet. Er ministeren overhovedet ikke bekymret for, at det kan forholde sig på den måde?

Kl. 20.00

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det, som Det Radikale Venstre beder om i det her beslutningsforslag, vil kræve, at vi tager kontakt til de unge piger, og den kontakt vil være et signal til de unge piger om, at nu begynder vi altså at bruge den fortrolige oplysning, som de har givet til Udlændingestyrelsen i forventning om, at den var fortrolig og ikke ville blive brugt til andet, end at de kunne få det afslag på familiesammenføring, som de ønskede. Derfor mener jeg, at vi i høj grad bryder en fortrolighed, der er lovet de her piger.

Så skal sociale myndigheder og andre i øvrigt til gengæld være opmærksomme på, hvad det er, der sker. Det er derfor, at alle de initiativer,